

[Ole Henriksen]

Det er rigtigt, at spørgsmålet har været rejst før og jo også burde have været med i loven, men så er vi da så spendable, at vi godt kan tilgive ministeren, at det først kommer nu.

Jeg ved godt, at Socialdemokratiet pressede hårdt for at få disse ting ind i loven, men det er jo tilsyneladende ikke alt, Socialdemokratiet kan komme igennem med over for regeringen i første runde. Derfor er det helt i orden, at vi får bragt dem på plads nu.

SF kan godt støtte dette lovforslag.

Svend Heiselberg (V):

Regeringspartierne er knap så bekymrede som Socialdemokratiet, og regeringspartierne kan give deres fulde tilslutning til lovforslaget; det gælder både De Konservative, De Radikale og Venstre.

Ernst B. Schmidt (FP):

Det forrige lovforslag, som blev behandlet her i Tinget, var jo næsten ved at udarte til et mindre hundeslagsmål; det tror jeg ikke der bliver om dette lovforslag.

Fremskridtspartiet ser positivt på forslaget og kan støtte det.

Vi har også nogle tanker om, at vi godt vil have undersøgt, hvordan det gik, dengang vi lavede selskabet Tele Sønderjylland, og om der har været nogen lignende problemer. Men det kan vi kigge på i udvalget.

Arne Melchior (CD):

CD har ingen problemer med at anbefale vedtagelsen af dette lovforslag.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg skal på Kristeligt Folkepartis vegne give tilslutning til lovforslaget, og vi kræver ingen udvalgsbehandling.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg kan kun takke for den enstemmige tilslutning til mit lovforslag. Baggrunden er jo tydelig og hensigten klar.

Jeg skal tilgive hr. J. K. Hansen hans stemmeføring; på baggrund af hele hans holdning under sagen synes jeg, den var lovlig høj, men det har han måske behov for, og jeg vil ikke indvikle mig i en debat. Men tilgivelsen er i hvert fald klar.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 51:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel.

Af Agerschou (SF) m.fl.
(Fremsat 30/10 90).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 9 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 52:

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og af lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse og barselorlov m.v.

Af Agerschou (SF) m.fl.
(Fremsat 30/10 90).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Aase Olesen):

Forslagsstillerne har fremsat to forslag til ændring af dagpengeloven og ligebehandlingsloven, der trådte i kraft den 2. april 1990.

Forslagsstillerne ønsker dels at forlænge den samlede orlovsperiode med ret til dagpenge fra det offentlige med yderligere 12 uger, dels at lempe kravene for faderens og adoptantens ret til dagpenge i de tilfælde, hvor ægtefællen ikke har erhvervstilknytning. Retten til barselorlov efter fødslen foreslås forlænget fra 24 til 36 uger og til 54 uger, hvis der fødes mere end ét barn.

Det ene af forslagene er identisk med dele af et forslag til ændring af den tidligere dagpenge-

[Socialministeren]

lov, der blev fremsat af medlemmer af SF's folketingsgruppe den 24. oktober 1989.

Forslaget blev forkastet, og en ny dagpenge-lov, der blev vedtaget med et stort flertal i slutningen af december 1989, indeholdt ikke nogen generel udvidelse af orlovsperioden.

For et år siden fandt regeringen og Folketingets flertal således ikke, at der var økonomisk mulighed for at udvide barselorloven til 36 uger, og der er ikke i den forløbne tid sket en udvikling i den økonomiske situation, der kan begrunde en ændring af denne vurdering for regeringens vedkommende.

Dertil kommer, at en eventuel udvidelse af orlovs- og dermed dagpengeretten efter min opfattelse bør ske i forbindelse med en samlet vurdering af reglerne på området, herunder hele spørgsmålet om ret til fravær med dagpenge under børns sygdom.

Det tværministerielle børneudvalg havde i foråret 1990 møder med arbejdsmarkedets organisationer med henblik på at klarlægge, hvilke problemer børnefamilierne har, og diskutere, hvordan staten og arbejdsmarkedets parter kan være med til at løse dem.

Det fremgik klart af disse forhandlinger, at det mest presserende problem var pasning af syge børn. På regeringens høring om småbørnsfamiliernes arbejdstid m.v. den 7. maj 1990 blev det ligeledes fremført, at behovet for omsorgsdage var meget stort. LO foreslog på den pågældende høring, at der blev nedsat et udvalg, som skulle opstille nogle modeller for, hvordan en indførelse af omsorgsdage eventuelt kunne ske. Udvalget om forældres pasning af syge børn er snart færdig med en rapport med modeller, der eventuelt kan indgå i prioriteringen ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Det bør også noteres, at forslaget om forlængelse på 12 uger alene vedrører faderens ret modsat de gældende regler, hvorefter de 10 uger eller den del heraf, der ikke udnyttes af faderen, kan udnyttes af moderen. Det er naturligvis korrekt som anført i bemærkningerne, at der i den enkelte familie også ligger økonomiske hensyn bag beslutningen om, hvem af forældrene der skal holde orlov i de 10 uger, der i dag kan deles, om orloven skal udnyttes fuldt ud.

Barselorlov er jo stadig en ret for forældre og ikke en pligt. Det kan her være afgørende, om en af forældrene har ret til fuld løn, eller, hvis

begge kun har ret til dagpenge, hvem af dem der går mindst ned i indtægt.

Forslagsstillerne håber ifølge bemærkningerne til forslaget, at overenskomsterne på det offentlige område med ret til fuld løn under orloven vil smitte af på det private arbejdsmarked. For at støtte en sådan udvikling skulle man så udvide de eksisterende muligheder for fædreorlov med en periode på yderligere 12 uger, som kun faderen kan benytte.

Jeg tror ikke, at der er holdepunkter for, at en så betydelig udvidelse af perioden vil fremme eventuelle tendenser til at opnå fuld løn under barselorlov i overenskomsterne på det private arbejdsmarked.

Det andet af de stillede forslag vil gøre fædreorloven og orloven for adoptanter uafhængig af, om ægtefællen har tilknytning til arbejdsmarkedet. Fra der blev indført en ret til dagpenge for fædre på orlov, har det været en betingelse, at moderen under faderens orlovsperiode havde lønindtægt eller drev selvstændig erhvervsvirksomhed, altså at hun var tilknyttet arbejdsmarkedet. Det samme har været tilfældet for adoptanter, hvor denne betingelse hænger sammen med, at orlovsretten yderligere er betinget af, at adoptionsmyndighederne stiller krav om, at en af adoptanterne i en periode er hjemme.

Jeg finder ikke, især af økonomiske grunde, at tiden er inde til at ændre kravene på dette punkt. Den økonomiske situation giver ikke mulighed for en forøgelse af de offentlige udgifter på et område, hvor der allerede eksisterer en god orden.

Som det er fremgået af det, jeg har sagt her, kan regeringen på nuværende tidspunkt hverken støtte den foreslåede generelle udvidelse af orloven til 36 uger eller de øvrige ændringer.

Jytte Andersen (S):

I den socialdemokratiske folketingsgruppe ser vi med meget stor sympati på de to forslag, vi her har til behandling, vel vidende at de jo ikke sådan umiddelbart er gratis. Vi har alligevel den opfattelse, at hvis vi skal skabe bedre rammer for småbørn, er vi nødt til at prioritere småbørnsfamiliernes behov højere, selv om det koster penge, også i en tid hvor man måske har mere lyst til at snakke om skattelettelser og den slags.

Jeg vil først komme med et par kommentarer til forslag nr. L 51.

[Jytte Andersen]

Som det fremgår af bemærkningerne og forslaget, var det et problem, der blev afdækket i forbindelse med behandlingen af forslaget om ligebehandling sidste år, hvor man fandt, at mellem 10.000 og 15.000 fædre godt nok havde ret til orlov efter ligebehandlingsloven, men ikke havde ret til at få dagpenge. Og så må man ærligt talt sige, at den ret til orlov ikke er så meget bevent, al den stund familierne jo skal have noget at leve for.

Så vi er meget enige og har selv været på vej med forslag, men kom vistnok et par dage for sent med at aflevere vores forslag. Men det er nu også underordnet, om det er SF's forslag, der nyder fremme, eller Socialdemokratiets forslag.

Hovedsagen er, at de familier – og det er altså 10.000-15.000 fædre – bør have ret til dagpenge, når de har ret til barselorlov.

Om det andet forslag, nr. L 52, skal jeg sige, at det har vi megen sympati for. Vi har i Socialdemokratiet selv haft et udvalgsarbejde i gang og lægger selv op til en forlængelse af barselorloven med 12 uger, men fordelt på en lidt anden måde end i SF's forslag, som jo kæder hele udvidelsen sammen med, at det skal være til faderen.

Vi har den opfattelse, at af vores 12 uger skal den ene halvdel være til faderen og den anden halvdel knyttes til moderen, og der skal ikke være nogen overførselsret.

Forslaget stiller også i udsigt, at familier, som får mere end ét barn ad gangen, skal have 54 ugers barselorlov efter fødslen.

Det har vi i og for sig megen sympati for, men også nogle betænkeligheder ved.

Betænkelighederne går på, at er man så lang tid væk fra arbejdsmarkedet, kan det være utrolig svært at komme ind på arbejdsmarkedet igen. Det gælder ikke mindst for unge kvinder, som sandsynligvis vil være dem, der tager den længste del af barselorloven.

Så ud fra nogle ligestillingspolitiske eller kvindopolitiske betragtninger vil jeg i hvert fald på Socialdemokratiets vegne være ganske bekymret, selv om der kan være megen sympati for en så lang barselorlov, når der kommer flere småbørn på én gang.

I bemærkningerne kommer SF også med nogle kommentarer til omsorgsdage. Vi er enige med forslagsstillerne, lige så vel som vi er enige i det, socialministeren sagde, at nu må vi

afvente det udvalgsarbejde, som efter vores opfattelse er godt i gang.

Men jeg vil godt forlods allerede nu sige, at vi vil lægge megen vægt på at få en ordning vedrørende omsorgsdage, der er solidarisk finansieret. Vi mener, det er utrolig vigtigt, at alle forbund og alle brancher prioriterer syge børn enten i deres overenskomster, eller hvis vi skal i gang med en eller anden form for lønsumspulje, der skal knyttes til og finansiere omsorgsdage.

Det er næsten ikke til at bære, at det kun er de kvindelige fagforbund, der skal bære byrderne af de fælles børn, som man må formode at også fædrene – i dagligdagen i hvert fald – er glade for.

Så en meget klar tilkendegivelse af, at det bør være solidariske finansieringsformer, man får fastlagt her i Folketinget eller aftalemæssigt. Vi ved jo ikke helt præcis, hvad der kommer ud af udvalgets arbejde, men vi har lov at gætte på det, og vi kan måske frygte, at det ikke bliver så entydige udmeldinger, der kommer fra udvalget. Men lad os nu se.

For vores vedkommende er det utrolig vigtigt, at der kommer noget i gang med hensyn til omsorgsdage. Det er det største problem. Som ministeren sagde, kan syge småbørn vælte en dagligdag, vælte et arbejdsliv. Vi må få sat spaden i jorden og måske starte med nogle få dage og så langsomt udvide ordningen til flere dage.

Ligesom socialministeren tilkendegav over for forslagsstillerne, afventer vi udvalgets arbejde, men vi har i øvrigt sympati for lovforslaget, og vi vil stille os meget positivt an under udvalgsarbejdet.

Karen Højte Jensen (KF):

Lad mig indledningsvis melde, at den konservative folketingsgruppe ikke kan tilslutte sig de to forslag fra SF. Der er ganske enkelt ikke basis for at forøge de offentlige udgifter.

En 12 ugers forlængelse af barselorloven er ganske bekostelig, og i øvrigt ville vi være tilbageholdende med en orlovsperiode, der på forhånd tillægges faderen.

Dermed være ikke sagt, at vi ikke også har bemærket, at den nugældende ordning, hvor forældrene selv kan vælge, hvem der skal have orloven i de sidste uger, ikke har fået så mange fædre, som det er ønskeligt, til at tage orlov. Men her drejer det sig jo i høj grad om en holdningsændring.

[Karen Højte Jensen]

En udvidelse af faderorloven vil givetvis heller ikke inspirere det private arbejdsmarked til deres overenskomster at indbygge ret til løn i barselperioden, som det er sket i overenskomsterne på det offentlige arbejdsmarked, tværtimod.

Tiden er heller ikke inde til at gøre faderorloven og orloven for adoptanter uafhængig af, om ægtefællen har tilknytning til arbejdsmarkedet. Jeg har ligesom andre bemærket, at når vi taler om småbørnsfamiliernes vilkår og børnepasning, så er det i høj grad pasning af syge børn, der optager de unge forældre, og det er der god grund til. Jeg er tilfreds med, at man har et udvalg, der nu ser på dette problem og formentlig meget snart kommer med en rapport, som kan indgå i de kommende overenskomstforhandlinger, og vi håber, at der her kommer et positivt resultat.

Else Winther Andersen (V):

SF foreslår her en forlængelse af den samlede orlov med ret til dagpenge, og orloven skal være på 12 uger ekstra, hvoraf de sidste uger er forbeholdt faderen.

SF siger i bemærkningerne, at fædre ikke så meget benytter den adgang, de har til at tage orlov, for nærværende, uden at der dog foreligger nogen offentlig undersøgelse af det.

Jeg må sige, at hvis det er tilfældet, så drejer det sig nok mere om, at vi får en holdningsændring hos fædre.

Den nuværende dagpengelov blev vedtaget i december 1989 med stort flertal. Dengang føltes der ingen generel grund til udvidelse af orlovsperioden, og vi må jo nok sige, at den økonomiske udvikling siden ikke har begrundet en udvidelse.

Derimod er der for øjeblikket et arbejde i gang med en generel vurdering af spørgsmålet om omsorg ved børns sygdom. Vi ved, at der er problemer i familierne, når børn bliver syge, og at de ikke kan nøjes med én dag. Vi afventer det arbejde, og det kan indgå i overenskomstforhandlingerne.

I Venstre har vi den opfattelse, at forældrene selv skal vælge, hvad de ønsker at bruge barselorloven til, og hvem der skal bruge den. Vi må huske, at barselorlov trods alt er en ret og ikke en pligt. Forældrene har jo også med den forøgede børnecheck fået større valgmulighed med hensyn til at være hjemme hos deres børn.

Med hensyn til det andet af de stillede forslag, om at gøre fædreorlov og orlov ved adoption uafhængig af, om den ene af forældrene har haft tilknytning til arbejdsmarkedet, finder Venstre heller ikke, at den økonomiske situation giver mulighed for en forøgelse af de offentlige udgifter.

Derfor kan Venstre ikke støtte nogen af disse lovforslag.

Tove Niemann (FP):

Angående nr. L 51: Merudgifterne ved faderens selvstændige dagpenge er beregnet til 69 mio. kr. ved en udnyttelsesgrad på 25. Jeg er overbevist om, at udgifterne vil blive meget højere.

Vi kan ikke støtte et sådant udgiftskrævende forslag. Disse penge er der meget mere brug for på ældreområdet og til at nedbringe ventelisterne for syge, der ofte har mange smerter og er uarbejdsdygtige og derfor mod deres vilje må modtage dagpenge. Lad os først få skåret ned på udbetaling af dagpenge til disse mennesker. Danmarks økonomiske situation er så elendig, at vi ikke har råd til de udgifter, nr. L 51 vil medføre.

Vedrørende nr. L 52: Igen et udgiftskrævende forslag fra SF, som vi ikke kan støtte. Vi gik imod indførelse af barselorlov og vil derfor meget logisk ikke gå med til en forlængelse af den.

Hvorfor tvillingeforældre skulle have en særstilling og længere barselorlov, er mig fuldstændig uforståeligt. Det er 10 gange værre for den mor, der får et par børn med et års mellemrum. Jeg ved det, for jeg har selv prøvet det. Jeg har selv fået tvillinger.

Kirsten Lee (RV):

SF foreslår her, at barselorloven udvides til 36 uger, og i tilfælde af flerbørnsfødsler skal den op på 54 uger.

Det Radikale Venstre var i sin tid initiativtager til udvidelsen af barselorloven til 24 uger, men forskellen mellem vores forslag og dette forslag er, at vi foreslog finansiering for en meget, meget stor socialpolitisk løsning.

Der er ingen tvivl om, at den barselorlov, vi har nu, og den forlængelse, der i sin tid blev indført, var nødvendig for at etablere den tætte kontakt mellem mor og barn, og den kunne også opfylde det fysiologiske behov, at amningen

[Kirsten Lee]

kunne etableres i så lang en periode, at den kunne fortsætte, selv om moderen begyndte at gå på arbejde igen. Der er nok ikke nogen tvivl om, at amning er noget af det vigtigste forebyggende overhovedet for et spædbarn. Og det kræver tid, tid skal der til.

SF beklager sig over, at fædre ikke i højere grad, end tilfældet er, bruger deres ret til barselorlov. For os er det hovedsagen, at de har retten. Vi tror på, at de efterhånden nok skal finde ud af at bruge den, også i stigende grad.

Det er egentlig underligt, at vi ikke ved noget som helst om, hvad småbørnsforældre egentlig ønsker sig, før vi går ind i diskussionen om eventuelle reformer vedrørende barselorloven. Vi ved godt, hvad politikere og beslutningstagerne ønsker sig, men hvad småbørnsfamilierne egentlig vil, er vi ikke så sikre på.

Jeg deler fru Jytte Andersens bekymring ved den meget lange barselorlov, som jo i nogle tilfælde kommer helt op på et år, og de kvindepolitiske aspekter, der er i det. Jeg tror, som flere her i dag har givet udtryk for det, at vi i langt højere grad skal arbejde med begrebet omsorgsdage og muligheden for at passe syge børn. Og så skal vi efter Det Radikale Venstres opfattelse også satse mere på retten til deltidsarbejde.

SF har som sagt ikke overvejet, hvor pengene skulle komme fra, eller hvad ordningen i det hele taget koster, og vi er enige med socialministeren i, at vi ikke har mulighed for at udvide de offentlige udgifter på området her og nu. Kan vi finde flere penge, så bør de bruges til omsorgsdage.

Kofod-Svendsen (KRF):

Ligesom flere andre ordførere mener vi i Kristeligt Folkeparti, at spørgsmålet om omsorgsdage er overordentlig vigtigt, men det tror jeg også vi finder en løsning på.

Jeg har bemærket vedrørende nr. L 52, at man fra SF's side er meget optaget af, at mændene ikke har deltaget så meget i barselorloven. Jeg er enig i, at det er ønskværdigt, at der sker en større lighed.

Men så kommer det principielle spørgsmål: Er det noget, familierne selv skal afgøre, eller skal vi lovgivningsmæssigt lave en præcis deling? Jeg er ikke tilhænger af, at vi herinde i Folketinget skal lave strikte love om, hvordan familierne præcis skal indrette sig. Det har vi

aldrig været tilhængere af, og det er vi heller ikke i forbindelse med det her fremsatte lovforslag.

Så vil jeg også sige til SF, at hver gang man udvider barselorloven, gør man det i princippet – specielt når der er knyttet en sådan lighed til – på bekostning af den hjemmearbejdende. Det må jeg så til gengæld glæde mig over at SF i sit andet forslag har været opmærksom på.

Vi er, som jeg har givet udtryk for før, enige i sigtet, nemlig at faderen skal have mulighed for dagpenge, hvis f.eks. ægtefællen er hjemmearbejdende. Den studerendes situation har Kristeligt Folkeparti jo tidligere taget op, og det er lidt den samme vinkel, SF her ser det ud fra. Det sigte er vi enige i, og det vil vi gerne støtte.

Så må vi finde ud af finansieringen, for én ting er, at vi er positive over for sigtet og gerne vil medvirke til det, noget andet er, at vi naturligvis også må ind i nogle drøftelser om, hvordan vi skaffer de penge. Men lovforslag nr. L 51 synes vi er rigtigt.

Det andet lovforslag synes vi er for formyn-derisk. Jeg synes, at vi på en helt anden måde må ind i en generel drøftelse om, hvordan vi yderligere hjælper børnefamilierne. Jeg har sympati for flerbørnsfamiliernes situation, og den del af forslaget vil jeg da gerne undersøge lidt nærmere.

Agerschou (SF):

Det var De Radikale, der tog initiativ til den sidste større ændring og forbedring af reglerne om barselorlov og barseldagpenge, og der er sket flere markante forbedringer.

En af de ting, vi diskuterede dengang, var, at vi skulle lave en ordning, hvor vi forsøgte at give fædre flere muligheder for at deltage i samværet med det nyfødte barn. Vi kan konstatere i dag, at det forsøg, lige præcis den del af ændringerne fra dengang, ikke er lykkedes. Det viser tallene klart. Det er meget få fædre, der udnytter muligheden for at tage en eller flere af de sidste 10 uger af barselorloven, og det er faktisk et antal, der relativt er for nedadgående. Det mener vi er et vigtigt problem at tage fat på.

Vi er enige med socialministeren og ordførerne i, at nok det vigtigste problem for børnefamilierne i dag er de manglende muligheder for pasning af syge børn. Det fremgår da også af vores fremsættelsestale til disse to forslag, at det vil vi være opmærksom på. Det var i sin tid

[Agerschou]

indeholdt i det samlede forslag, vi fremsatte sidste efterår. Når vi ikke har genfremsat noget som helst, er det naturligvis på grund af det, socialministeren gjorde opmærksom på, nemlig at der i øjeblikket sidder et udvalg, som socialministeren har nedsat, som arbejder med problemerne, og som forventes at afgive en eller anden form for rapport 1. januar 1991. Før det er sket, vil vi ikke tage initiativer på området.

Vi mener som sagt, at de to elementer, vi har taget fat på her, er vigtige også set ud fra De Radikales egne synspunkter i forbindelse med den daværende ændring af ordningen med barseldagpenge og barselorlov.

Jeg skal sige tak til fru Jytte Andersen fra Socialdemokratiet, der havde sympati for forslagene og nærmest gik ind for dem med nogle modifikationer, så vidt jeg kunne forstå.

Flere af de øvrige ordførere beskæftigede sig med økonomien i de to forslag, som vi har regnet ud – skal jeg sige til fru Tove Niemann – men det er ikke sikkert, at regnestykkerne holder. Jeg skal sige, at de for så vidt er blevet godkendt ovre i Socialministeriet i sin tid. Jeg tror nærmere, at udgifterne er for højt sat, fordi vi opererer med en ret høj udnyttelsesprocent, som måske ikke kommer til at holde i virkeligheden.

Vedrørende finansieringen fremgår det klart af vores forslag, at den indgår i SF's samlede ændringsforslag til finansloven, så der er for så vidt dækning. Men vi er da åbne over for konkrete udspil fra de øvrige partier, specielt i forbindelse med lovforslag nr. L 51, hvor jeg synes, at jeg kan skimte muligheden for et flertal. Dels tilsluttede hr. Kofod-Svendsen sig forslaget, og det siger jeg tak for, dels er CD's ordfører ikke til stede i folketingssalen, så håbet med hensyn til det forslag er da i hvert tilfælde ikke helt ude endnu.

Jeg er i og for sig enig med fru Else Winther Andersen i, at en af årsagerne til, at fædre udnytter barselorlovsmuligheden meget lidt, er nogle generelle ligestillingsproblemer, og at det i virkeligheden kræver en holdningsændring, ikke bare hos de konkrete fædre, men i samfundet i almindelighed. Men derfor kan man ikke se bort fra, at der er to andre årsager, nemlig dels at de sidste 10 uger falder på et meget uheldigt tidspunkt i forhold til ammeperioden, dels at man naturligvis ikke kan se bort fra økonomien. Når børnefamilier vurderer, hvem der

skal tage orlov hvornår, så må man sige, at en familie bliver alt andet lige stillet økonomisk dårligere, hvis faderen udnytter sine 10 uger.

Og så skal jeg huske at sige til fru Else Winther Andersen, at der ikke er tale om, at vi tvinger småbørnsfamilier til noget som helst, og det skal jeg også sige til hr. Kofod-Svendsen.

Det eneste, det handler om, er, at vi forsøger at indbygge nogle nye muligheder. Hvordan familierne så vil udnytte de nye muligheder, er fuldstændig op til dem selv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om privat institutionsdrift.

Af Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 8/11 90).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Aase Olesen):

Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag har to temaer. For det første: Private institutioner skal frit kunne oprettes og drives; dog skal de kontrolleres af offentlige instanser. For det andet: Borgere skal selv kunne vælge institutioner, og det offentlige skal yde borgerne et beløb til betalingen. Hvis dette ikke dækker, må borgerne selv betale resten.

Principielt har jeg ikke noget imod et varieret udbud af institutioner, herunder private, selvejende institutioner – tværtimod. I mit forslag